

А след това лошият късмет ги връхлетя. Оказа се, че е невъзможно да стигнат до сечището, на което Сергей искаше да ги заведе. Пътят беше в такова състояние, сякаш по него бе преминала дивизия танкове. Всъщност може би беше станало точно така, защото наблизко имаше танкова част. И бронирани машини често минаваха оттук. Наложиха им се да препускат към друго място, което се намираще много по-далеч. Докато стигнат дотам и докато Сергей говореше развълнувано пред камерата за загиващите горски богатства, започна да се мръква. А на това отгоре заваля и дъжд. Но и това не беше чак толкова страшно. Може би Йоки беше добър шофьор, но не познаваше местните специфични пътища, разровени от камионите и другата дърводобивна техника. Пък и микробусът “Фолксваген” не беше най-подходящият автомобил за такива пътешествия. За тези места трябваше джип. Също като във вица. Отишъл един европеец с колата си в Русия, а когато се върнал, приятелите му го попитали:

- Вярно ли е, че в Русия пътищата са ужасни?
- Как да ви кажа. Там пътища не видях, но с джип можеш да се движиш...

С една дума, в поредната блатиста долчинка автомобилът поднесе, излезе стремглаво от пътя и затъна в калта. Едва тогава Сергей осъзна целия авантюризъм на тази разходка. По тези места нито един шофьор не тръгваше на път без лопата и без брадва. Казака толкова беше свикнал с това, че дори не му мина през ума, че тези хора са пристигнали от друга държава, а ако се съдеше по вида им, в никакъв случай не бяха от някоя затынтена финландска провинция. И естествено, не носеха необходимия инструмент. Тъй че се наложи доста да се поизмъчат, докато изкарат автомобила от калта на пътя. На финландците им правеше чест, че не се оплакваха. Те възприемаха всичко като някакво приключение. Йоки дори снимаше с камерата.

- Това ще обогати филма ни – заяви хладнокръвно той, чистейки калта от маратонките си.

Измъкнаха се от тези перипетии чак през нощта.

Около дванадесет часа колата стигна до разклонението, където пътят към старото сечище свършваше до друг път точно пред стръмния склон.

Дългите фарове осветиха един камион, натоварен с дървени трупи.

- Ето, господо, търсихте приключения и ми си струва, че ги намерихте – подхвърли Казака.

Но не биваше да казва това. Просто не се съобрази с психологията на журналистите. Още не беше успял да мигне, когато двамата финландци изскочиха от фолксвагена и тръгнаха към камиона.

- Върнете се! – изкрещя Сергей, осъзнавайки със закъснение, че вика на руски.

Но вече беше късно. Отляво и отдясно започнаха да гърмят. Стреляха почти в упор, така че Олаф веднага падна на земята. Йоки се хвърли напред и се озова точно в светлината на фаровете. Разнесоха се още два изстрела. Финландецът се препъна и започна бавно да се свлича. Казака дръпна затвора и удари стъклото с приклада.

- Легни долу, глупачко! – изкрещя той на Альона, която дори не осъзнаваше какво се случва и стоеше със зяпнала уста.

Сетне подаде цевта през прозореца и стреля наслуки. Отговориха на стрелбата му, но неговата позиция беше по-добра, тъй като в момента хората от засадата бяха принудени да стрелят срещу светлината. Той стреля още два пъти. След това се хвърли на пода, пропъзля до вратата, отвори я и се подаде навън. В гората се чу тропот на тичащи крака. Явно нападателите не очакваха, че по тях ще открият ответен огън. Казака се втурна към гората. Една елова клонка го шибна по лицето. Той видя на десетина крачки пред себе си смътна сянка и стреля от ръка. Човекът се катурна на една страна, сякаш някой го блъсна. Сергей се втурна напред през гъстия елак.

Стреля отново по една смътна сянка, сетне още веднъж... Разнесе се вик, но стъпките продължиха да се отдалечават. Казака отново се понесе напред, но внезапно спря като вкопан. Сергей каза истината на Альона - в казармата действително беше служил като горски преследвач. В гората се чувстваше като у дома си. Можеше да преследва тези кретени дори в безпросветния елак и със сигурност щеше да настигне някого от тях. Но в колата имаше момиче. И той нямаше представа какъв номер би могло да извърти то, нито кой още се мотаеше из тайгата? Освен това нападателите отстъпиха не като някакви глупави лосове, а много професионално. Явно те също не бяха вечерашни. Затова Казака се върна при колата.

Първо надникна в микробуса. Альона седеше на пода и бе изпаднала в ступор. Добре че поне не беше хукнала да бяга нанякъде. Той отиде на пътя и огледа финландците. И двамата бяха мъртви. По всичко личеше, че Олаф беше улучен от няколко куршума. А Йоки... На слепочиято му се виждаше малка спретната дупчица. Точно се бяха прицелили гадовете. Макар че разстоянието беше малко, все пак го бяха направили майсторски. Не всеки можеше да стреля така.

Насочил карабината, той се приближи до кабината на камиона, като внимаваше да не навлиза в светлината на фаровете, и се натъкна на още един труп. Убитият шофьор. Ама че работа... Придвижвайки се много предпазливо, Сергей се промъкна до мястото, където беше паднал единият от нападателите. Той също беше мъртъв.

- По дяволите! Всички изстрели са смъртоносни – изруга Сергей и се върна при микробуса.

Оставаше му само да вземе мобифона си и да набере номера на Князев.

- Аз съм Казака. Тук започна война. Нападнаха ни. Финландците са убити. Убит е и шофьорът на камиона с трупите. Застрелях единия от нападателите, но другите избягаха. Момичето, което доведоха, е живо, но е в шок.

- Много ме зарадва. Кондрат е тук. И при него има веселба. Къде си?
- На разклонението за сечището, където е бригадата на Панкратов.
- Стой там и не мърдай. Идваме при теб. Ако ченгетата ни изпреварят, хващай момичето и изчезвай в гората...

Сергей се върна при микробуса. Альона вече се бе преместила на седалката. Лицето ѝ беше застинало като маска.

- Какво става с... тях?
- Какво да става? Мъртви са. Абсолютно. Нали търсихте извънредни произшествия? Е, намерихте ги. Да бе, мамка му, как може толкова нещо! Какво ли не се е случвало тук, но да стрелят така брутално по журналисти... Това е то влиянието на цивилизована Европа, да ѝ го начукам!

Брадичката на Альона се разтрепери и си личеше, че всеки момент ще изпадне в истерия. Казака я пресече в зародиш с най-стария народен метод – като ѝ зашлеви една силна плесница.

- Виж какво, приятелко, ще плачеш после. А сега по-добре се погрижи за собственото си здраве. Знаеш ли кого чакаме в момента? Моите приятели. Бандитите.

- Какви бандити? – промърмори тъпо момичето.
- Най-обикновени. Онези, които държат всичко тук. И трябва да знаеш, че те могат да ти зададат един куп много неприятни въпроси. Предлагам ти преди това да отговориш пред мен. Тогава може би ще успея да убедя моите приятели, че не бива да ти се случват някои житейски неприятности.